alina nelega
Amalia respiră adânc
LiterNet.ro 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Redactor şi editor format *.pdf* Acrobat Reader: Anca Şerban

Corectură: Corina Ungureanu *cungureanu@literne t.ro*

Ilustrații: © 2005 Pablo Avendaño, *www.pabloavendano.com*

Text: © 2005 Alina Nelega. Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea *.pdf* Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-31-X

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@literne t.ro

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Amalia respiră adânc

de Alina Nelega

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

1.

Amalia, fetiță. Cu cravată roşie de pionier la gât. Se roagă.

...Şi ocroteşte-i, Doamne, pe Vitea şi pe Lulu şi pe Moşu' şi pe Babuşka. Şi ai, Doamne, grijă de sufletul lui maman şi papá şi de Arhimede, oriunde-ar fi el, că tare l-au mai iubit şi Moşu' şi Babuşka. Fiin'că au dat atâția bani pe el. Când au vândut toate lucrurile alea strălucitoare din cutia care-a rămas din casa veche, de la maman. Inelul cu piatră verde cu care au cumpărat vaca, lănțişoarele pentru nutreț, ceasul lui Moşu', ăla cu capac, care s-a dus pe doi saci de făină de mălai şi parura de perle care s-a transformat în Arhimede, da' nu-l chema aşa de-adevăratelea, că numa' moşu' îi ştia numele lui, ăla bun - şi când i-l şoptea la ureche, ce se bucura porcu' mai ceva ca un cățel, făcea şi sluj. Când l-au tăiat, Babuşka s-a supărat aşa tare că iar s-a îmbătat. Plângea şi striga: pârliți-l pe Iosif Vissarionovici, ardeți-l, arde-l-ar focu' iadului, de-au trebuit Saşa şi moşu' s-o ia pe sus până în casă, ca să nu mai urle după săracu' Arhimede.

Şi ai, Doamne, grijă şi de sufletu' lui Moşu', chiar dacă Babuşka nu l-a iubit aşa tare ca pe Arhimede, că n-a plâns aproape deloc când s-a dus. Ba nici n-a vorbit vreo trei săptămâni, cu nimeni, nici nu ne-a mai certat pentru orice şi pe urmă a plecat de-acasă, fără să spună nimic. Şi iartă-ne, Doamne, că ne-am bucurat aşa tare că ne-a lăsat cu Saşa. Da' până la urmă ne-a fost dor de ea, fiindcă Saşa nu ne prea dădea de mâncare şi ne lăsa singuri noaptea şi ziua dormea şi nu se mai juca aşa cu noi ca la cealaltă casă.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Şi îți mulțumesc, Doamne, că ne-ai adus-o pe Babuşka înapoi, chiar aşa slabă şi cu pete violete şi verzi pe față. Că noi o iubim şi chealã de tot, chiar dacă e urâtă şi seamănă cu Baba Yaga.

Da' pe Lulu să nu-l ajuți, Doamne, fiindcă m-a muşcat rău când i-am zis că maman e un înger şi s-a tăvălit pe jos şi a urlat. Şi se ține după mine şi dă cu pietre în salcia mea, unde ne-am făcut, cu Vitea, colibă de nuiele, ca să exersez în fiecare zi, aşa cum i-am promis lui maman acolo, pe terasă, când ne uitam seara la drumul ăla negru şi plin de pietre pe care tot veneau şi veneau oameni şi animale, săracii, veneau foarte încet şi unii se mai opreau la poarta noastră şi Babuşka le dădea de mâncare - da' nu la toți. Pe unii îi gonea şi Moşu' trăgea cu puşca - şi tot veneau şi nu se mai terminau....

Şi, după un timp, am început să facem exerciții de respirație cu maman. Şi ea mă învăța cum să ajung şi eu înger, ca ea. Dacă ştii să respiri adânc, destul de adânc. Respiri tot mai adânc, dai din mâini, uite-aşa - şi, după un timp, te înalți uşor, uşor de la pământ. Respiri tot mai adânc şi te trezeşti că pluteşti, lin, tot mai lin, tot mai sus, până când te pierzi în zare - şi nu mai atingi pământul niciodată. Aşa cum a făcut ea, când a aflat de papá. Toată lumea a plâns, chiar şi Moşu', numai ea a început să respire. Adânc, tot mai adânc ... după care şi-a luat zborul. N-am fost acolo, dar sunt sigură că aşa s-a dus în cer - şi că e mult mai bine acolo. Dacă te întâlneşti cu ea, spune-i, te rog, că n-am uitat să respir şi mă pregătesc şi eu să devin înger într-o zi. Aşa ca ea.

Şi spune-i, te rog, că pe urmă, după ce ea a plecat, a trebuit şi noi să plecăm, numai

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

că noi ne-am dus pe drumul ăla negru şi iar plângea toată lumea, numai noi ne bucuram, cu Vitea şi Lulu, fiindcă tare ne mai plăcea să mergem cu trăsurica aia veche şi să ne zdruncinăm tare-tare şi din cauza asta nici nu mai vorbeam, că *(se loveşte cu pumnul în piept, pe expirație, aşa cum fac copiii)* behă-hăăăă-ihi-hahaham ahahaşhaha uite-aşaaaa... aaaşaaaa... la fiecare respirație... iiiiiii... aaaaaaaa... aaaaaa... beeeee... ceeee...

...şi, Doamne, mai ştii ceva? Când ai puțin timp fă să-i iasă lui Lulu bube verzi pe fund! Îmi zice tot timpul Cozenka, meee, meee, meee şi miroase a pipi de veveriță turbată. Doamne, nu-i aşa că, după cum ne învață la şcoală că unii oameni se trag din maimuțe, Lulu se trage din veveriță turbată? Eu mă trag din câinele polar, sunt absolut sigură, iar Vitka dintr-un cal arab dansator. Maman e clar că se trăgea din fazan şi papá din boul de mosc. Unchiu' Miluț - din capră sălbatică şi tanta Jana din gâscă, asta-i sigur. Saşa e un tigru plin de dungi pe spate, le-am văzut cu ochii mei, da' Saşa s-a dus undeva unde nu poate fi vizitat, aşa cum l-am vizitat pe unchiu' Miluț, care şi el lucrează pentru ca toate popoarele lumii să trăiască în pace şi prosperitate.

Numai că nu înțeleg, Doamne, cum poate unul cu plămânii aşa slabi ca unchiu', care de-abia respiră, abia se mişcă şi e aşa subțire îmbrăcat în hainele alea cenuşii şi rupte... să nu te superi pe mine, Doamne, aşa cum face Babuşka - se răsteşte la mine să nu mai pun atâtea întrebări şi-i dă apă la moară lui Lulu. Care mă împinge, mă trage de păr şi mă calcă tot timpul pe picioare, Cozenka, meee-meee, mână de mămăligă, cap sec. Degeaba, că unchiu' Miluț tot a murit, na! şi atunci tot am avut voie să ne rugăm pentru el.

Editura LiterNet 2005

Dar, Doamne, de ce nu avem voie să mergem la biserică şi de ce când moşu' bătea mătănii la fiecare colț de stradă Babuşka se smiorcăia şi murea de frică, Boje moi, Boje moi, hai, tătucule, paidiom? Eu cred că Babuşka se trage din găină.

Şi ajută-l, Doamne, şi pe Saşa, adu-l şi pe el acasă şi nu-l lăsa să facă ce-a făcut maman. Pentru că el habar n-are să respire. Şi n-o să plutească. Mai bine du-l la Bucureşti să lucreze pentru popor şi pentru Revoluție, pentru care trebuie să dai tot ce ai. De aceea, când o să mă fac mare, ajută-mă şi pe mine să lucrez pentru Revoluție şi să mă rad în cap ca Babuşka şi să am pete din alea galbene pe mâini şi unghiile rupte şi negre şi față aşa lungă şi să gem noaptea şi să zbier în somn şi să mă îmbăt de 23 August şi de 30 Decembrie şi de 1 Mai, despre care am auzit la radio că e Ziuainternaționalăatuturormuncitorilorcareseunescdintoateținileşidefilea zăşicântăşidansează.

Şi îți mulțumesc, Doamne, că m-ai scăpat de orele alea imbecile de pian şi de cretina aia de guvernantă nemțoaică şi de orele idioate de franceză.

Şi ajută-mă, Doamne, când mă fac mare, să cânt cântece din alea pentru oameni mari, cu Bumbeşti-Livezeni şi cu Doftana prin gratii de fier - şi să flutur steagul roşu al Partidului - iar Vitea să salte de pe acoperiş pe acoperiş ca o flacără minunată, cum am văzut noi un film la cinematograf, pe vremea când mai stăteam la casa veche şi nu se dădeau filme din astea minunate, ruseşti, cu cocori. Vitea o să danseze, eu o să cânt din gură, nu din porcăria aia de pian - pentru muncitori, care sunt nişte eroi şi muncesc săracii în mine şi în fabrici şi uzine şi care construiesc viitorul. El o să danseze din *Lacul Lebedelor* şi din *Spărgătorul de Nuci* şi

Şeherezada şi poate o să danseze şi pe muzică din aia fără reguli, care te face să vibrezi aşa de bine, şi... mda, abia atunci o să cânt şi eu, da, da' niciodată la pian, nu! Pentru nimic în lume! Poate la saxofon, aşa cum am văzut tot pe când stăteam la casa veche. Au cântat chiar la noi acasă, unul, negru-negru care precis se trăgea din maimuță, cu o trupă tot aşa, ca el. Abia aştept, Doamne, să mă dau şi eu cu vopsea neagră şi să cânt pentru cla-sa-mun-ci-toaaa-re, iar Vitea să danseze. În ce-l priveşte pe Lulu, el să rupă bilete.

Amin.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

2.

Amalia respiră - o respirație pe jumătate, numai inspirație, sacadată, ca un lung suspin.

Unde se duc toate lucrurile care nu mai sunt? Unde merge ceaiul pe care l-am băut, anul 1960, abecedarul cu poze colorate, cântecul pe care l-am cântat chiar acum, Mişa, ursulețul pe care l-am scăpat în groapa lui Moşu' şi n-a vrut nimeni să se ducă după el, Moşu' unde-i - unde-i Vitea, unde-i Parisul, oraşul ăla despre care tot vorbeau maman cu papá, că o să mergem acolo, că o să ne mutăm cu toții acolo ... ?

În Potlogradă, acolo se duc toate şi Potlograda e păzită de un alt moş, nu ca Moşu' meu, un moş ca tătucu' Stalin, cu o puşcă bătrână. Bum-bum face puşca, de fiecare dată când cineva se apropie nechemat de Potlogradă. Bang-bang fac în poarta ei toate lucrurile care nu mai sunt şi care vor să scape şi să se împrăştie din nou în lume. Bang-bang-bing-bing... pic-pic... face Vitea. Battement grand jetté face Parisul. Paşli na Potlograda face tătucul Stalin şi toată lumea se alinează, îşi aşteaptă rândul şi intră cuminte.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Editura LiterNet 2005

3.

Amalia, în spital. 16 ani. Cu perfuzii. Scrie o scrisoare.

Către Biroul de Îngrijire a Spațiilor Verzi
Sectorul Cinci
Bucureşti.

Stimate Tovarăşe Comandant! Subsemnata Amalia Anastasia Valeria Greceanu-Voican vă raportez că numele dumneavoastră nu înseamnă nimic pentru milițenii din sectorul cinci al municipiului Bucureşti. Pentru că le-am spus de mai multe ori că sunt în misiune secretă să culeg informații de la soldații de la ambasadele țărilor vecine şi prietene unde ați fost de acord să mă infiltrez şi să obțin secrete de stat şi resturi de mâncare pentru Fani, pe care ați fost de acord s-o păstrăm şi pe care, aşa cum v-am scris şi atunci, a cumpărat-o Babuşka de un Paşte, fiindcă nu mai erau miei şi ea a consumat restul de bani pe produse alcoolice de casă, făcute de țăranii din piață.

Milițienii, care nu ştiau despre dumneavoastră, s-au făcut că nu ştiu nici despre Fani că lucrează sub acoperire şi, după ce au băgat-o în dubă, s-au întors să ia declarații de la mine. Mi-au făcut şi o percheziție - nu ştiam că aşa i se spune. Sper numai că pe Fani n-au percheziționat-o, fiindcă doare destul de tare. Pe urmă, mi-am dat seama că nu e prea mare diferență între ei şi soldații ăia care stau de pază pe la ambasade, numai că ei nu erau aşa frumoşi şi blonzi şi nu mi-au dat nici mâncare, nici gumă de mestecat, da' poate că nici ei n-aveau săracii, că erau tare slabi şi miroseau urât a ceapă, a transpirație şi a Mozaic.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Fiindcă, dacă nu ştiți, Tovarăşe Comandant, din ordinul Partidului, în toată țara nu se găseşte alt produs antiperspirant decât spray-ul Mozaic, care miroase foarte frumos: îmi aminteşte de veceurile curate de la circa de miliție. Trebuie să stai la coadă cam trei zile să cumperi câte un tub, da' toată lumea stă, fiindcă lumea transpiră, Tovarăşe Comandant, transpiră foarte tare. Nici măcar Mozaicul nu-i mai ajută, aşa că peste tot miroase a Mozaic şi a transpirație, în autobuz, în tren, pe stradă, în restaurante, toată țara miroase foarte frumos: a Mozaic, ca într-o uriaşă circă de miliție cu veceurile proaspăt spălate. Din păcate, eu vomit tot timpul - la început am crezut că de la Mozaic, dar acuma am impresia, dar nu sunt sigură... am totuşi impresia că mi se trage de la percheziția aia despre care v-am spus deja.

Acuma vă scriu din spital unde am ajuns fiindcă după ce s-au dus Babuşka şi Fani nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Nu îmi amintesc nimic, absolut nimic. Abia ieri mi-am amintit cum mă cheamă şi asta n-a fost bine. Fiindcă, odată cu numele meu, mi-am amintit şi alte lucruri. Dar nu vreau să vorbesc despre mine - să nu mă înțelegeți greşit, nu de asta vă scriu. Eu sunt fericită şi n-am nevoie de nimic. Sunt foarte bine îngrijită.

Am îndrăznit să vă deranjez fiindcă nu mai ştiu nimic de Fani. Mi-e aşa de dor de ea... îmi aduc aminte ce drăguță era când am primit-o: avea la gât o fundă tricoloră şi era aşa de mică… nici nu ştia să facă guiț sau groh sau cum fac porcii. Mieuna încet şi răguşit, ca o pisicuță. La noi în bloc, din ordinul Partidului, era interzis să ții câini sau pisici. Dar cum Partidul nu s-a gândit la porci, pe ea ne-ați lăsat s-o ținem, lucru pentru care vă mulțumesc încă o dată. Şi pentru că m-ați învățat ce să-i dau de mâncare.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

În fiecare zi, când plecam de la şcoală, treceam prin strada Primăverii sau pe străzile alea cu nume din cartea de geografie, din capitolul „Capitalele lumii”: Paris, Londra, Madrid, Montevideo… pierdeam o groază de vreme, da’ măcar aduceam de fiecare dată ceva bun pentru Fani: sandvişuri pe jumătate mâncate, coji de caşcaval, de pâine, de fructe.

Pe urmă, aşa cum m-ați sfătuit, m-am împrietenit cu soldații din fața ambasadelor. Băieți tineri, nu mult mai mari ca mine. Uneori mergeam în spatele gardului şi ne jucam puțin de-a mama şi tata. După asta, mă lăsau să scotocesc în voie prin containerul de gunoi. Aşa am învățat o mulțime de lucruri. Despre Danemarca, de exemplu. Danemarca e o țară tare frumoasă: învelită în ceară cu gust de miere, ca aia în care se găseşte caşcavalul. Anglia e oribilă: plină de ouă stricate şi un fel de mămăligă dulce, dezgustătoare, dar care lui Fani îi plăcea la nebunie. Să meargă ea acolo, dac-o vrea, când se face mare.

Nemții aruncau o mulțime de cârnați şi, foarte rar, cozonac. Prost cozonac, pe cuvântul meu! N-avea nici un gust. Gunoiul unguresc era plin de sosuri, te mânjeai peste tot şi nu te alegeai cu nimic, iar la ruşi nu găseai decât sticle goale şi, din când în când, capete de peşti afumați. Dumnezeule, ăştia mai şi mâncau vreodată?!

Ce să zic, Franța era toată o brânză - nu ştiu cum de nu se mai satură ăia de un aliment care are gust de organ genital nespălat. Nici nu vreau să mă gândesc din ce făceau chestiile alea cu nume turceşti: camambert, de exemplu. Sau croasan’. Alea da, îmi plăceau MIE: când mai găseam câte o jumătate, Fani rămânea mofluză.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

La ambasada americană n-am ajuns niciodată să mă uit prin gunoi. Era prea la vedere şi, pe urmă, soldaţii lor de la poartă erau negri şi urâţi şi mie îmi plac blonzii, asta e.

Dar şi Fani creştea. Într-o zi, ca alţii în zece. Ne descurcam destul de greu, Babuşka şi cu mine, da' ei ce-i păsa?! Erau anumite mâncăruri la care nici nu se uita. De exemplu, chifteluţe de peşte sau mămăligă cu parizer. Nici nu-i păsa ce greu era să-i aduci tot timpul biscuiţi sau coji de pepene. Noroc că stăteam aproape de hala Traian şi vara o mai hrăneau precupeţele - se împrietenea uşor şi ele o îndopau cu roşii răscoapte, coceni de varză şi ardei şi ce se mai mirau când le mânca aşa frumos, politicos… de parcă n-ar mai fi văzut purcică în viaţa lor!

O scoteam dimineaţa şi seara în lesă ca să-şi facă nevoile - era foarte curată, foarte civilizată - şi o mai lăsam să pască prin iarba din cartier. Vecinii nu spuneau nimic. Cred că ne invidiau, Tovarăşe Comandant - şi aşteptau cu nerăbdare Crăciunul şi pomana porcului, să guste şi ei puţin din săraca Fani. De-aia tăceau.

Bineînţeles că mie nici prin cap nu-mi trecea s-o tăiem. Am devenit foarte apropiate. Dormea cu mine în pat şi îi cântam în fiecare seară, înainte de culcare. „Sculaţi, voi, oropsiţi ai vieeeţiiii" îmi plăcea cel mai mult, fiindcă după ce l-au dat pe Vitka afară de la Şcoala de balet şi el exersa acolo la ţară în grajd: tendu - battement tendu - tendu, battement tendu şi uneori îmi spunea: cântă-mi ceva, Snejânka şi el număra şi eu îi cântam „Republică, măreaţă vaaaaatră" şi „Am cravata mea, sunt pi-o-nier" şi „Treceţi, batalioane române, Carpaţii" şi el zicea nu, zicea: ăla cu „Sculaţi, voi, oropsiţi" e cel mai bun, că se poate număra bine pe el. De-atunci îmi place mult

Editura LiterNet 2005

cântecul ăsta şi, când îl aud, îl văd parcă pe Vitka făcând piruete şi bombănind fiindcă podeaua aluneca groaznic din pricina bălegarului şi odată chiar s-a lovit rău...

„Sculați, voi, oropsiți ai vieții" ... s-o fi văzut pe Fani, cum îngâna în fiecare seară, înainte de a adormi, după mine, cu vocea ei aia de pisicuță. Nani-nani-voi, oropsiți ai viețiii... ce drăgălaşă era...

Da, numai că Babuşka era de altă părere. Şi, într-o seară, cu vreo două zile înainte de Crăciun, când era cam... tamponată, a încercat. A sărit cu cuțitul la Fani. Credea că-i un alt porc de-al nostru, unul, Arhimede, pe care l-am avut mai demult, la țară ...

Acuma, Fani era foarte răsfățată, aşa cum v-am mai spus. Era destul de impulsivă şi bătăuşă şi avea pe-atunci cam două sute de kilograme şi, din greşeală, cum se tot ferea, a împins-o pe Babuşka şi ea a alunecat şi a căzut peste balcon. Fiindcă uşa nu se închidea bine. Nici ferestrele. Ca să se aerisească, fiindcă aşa ne-a învățat Partidul să dormim, sănătos, cu geamul deschis, chiar la minus zece-cin'şpe grade. Şi e adevărat, uite ce sănătoşi suntem azi.

Şi, cum spuneam, din păcate, Babuşka a tras-o şi pe Fani după ea.

Noroc că la parter stătea un doctor care lucra la salvare şi a chemat ambulanța. I-au pus pe loc piciorul în ghips, altfel, cine ştie, Doamne-fereşte… păcat numai că un infirmier i-a tăiat pe ascuns o bucată de ureche. L-am văzut eu că mestecă ceva, dar ce, era să mă gândesc…! Doamne, ce criminal!

Cu Babuşka n-au mai putut face nimic. Când au ajuns să se uite şi la ea, era moartă de-a binelea. Căzuse în satâr. Uite unde duce lăcomia.

Am îngropat-o de Crăciun.

Pe urmă mi-am dat seama şi eu de răutatea oamenilor. A doua zi de Crăciun, cineva a reclamat-o pe Fani la miliție că cică ar fi aruncat-o pe Babuşka de la balcon. Aşa că au venit, erau vreo patru, plus sergentul, o patrulă întreagă. Cu maşină cu tot, din aia cu bec roşu deasupra. Au venit cu sirena prin tot cartierul. Degeaba le-am explicat că era... cum îi spune... legitimă apărare. Şi le-am spus şi de dumneavoastră, Tovarăşe Comandant, cum eram noi în misiune secretă şi Fani sub acoperire ... da' nu le-a păsat. Au râs şi au zis nişte lucruri foarte urâte despre dumneavoastră. Pe urmă pe mine m-au percheziționat şi pe ea au băgat-o în dubă. Şi ea plângea ca un copil. Şi nu înțelegea ce se întâmplă. Şi cum se îndepărta duba, am auzit-o că a început să cânte. Era, cum s-ar zice, cântecul ei de lebădă. Încetişor, pe urmă tot mai tare. „Sculați, voi, oropsiți ai vieeeției, voi, osândiți la foame sus, să fiarbă-n inimi răzvrătirea...”. Şi eu cu ea: „hai la lupta cea mare, rob cu rob să ne uniiim...”.

De Anul Nou mi-au trimis un bilețel. Fugise de sub escortă... unde să fugă, săraca? Şi cu piciorul în ghips...

Şi aşa am rămas singură, Tovarăşe Comandant. Că Vitea e plecat, aşa cum mi-ați spus, să danseze pentru Iubitul Conducător, Lulu, cum ştiți e la şcoala de corecție pentru minori că e vai de capul lui de vagabond şi golan. Babuşka e cu Moşu' şi cu maman şi cu papá. Iar Fani...

Tovarăşe Comandant, în numele Partidului şi al Iubitului Conducător, vă rog să-i pedepsiți pe milițienii ăia care nu vă respectă numele şi se fac că n-au auzit niciodată de dumneavoastră. Şi dacă-i pedepsiți, ați putea să-i întrebați unde-au dus-o pe Fani? Fiindcă nu pot să cred că a fugit de sub escortă. Era aşa de cuminte - şi cu piciorul în ghips... unde să fugă, săraca?

Cu mulțumiri anticipate, adâncă stimă şi respect, trăiască lupta pentru pace şi Partidul Comunist Român, în frunte cu Conducătorul său iubit!

Amalia Anastasia Valeria Greceanu-Voican
elevă în clasa a unsprezecea F seral
la liceul industrial numărul trei
„Vasile Roaită”
Bucureşti

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

4.

Amalia respiră - o respirație pe jumătate, numai inspirație, sacadată, ca un lung suspin.

Mulțumesc.
Pentru copilăria fericită - mulțumesc.
Pentru somnul liniştit,
fără vise,
netulburat de strigătele subterane
ale deținuților politici,
mulțumesc.
Pentru că ai electrificat țara
şi m-ai învățat să citesc,
în lumina asurzitoare a becului,
silabisind
din
Steaua Roşie,
Scânteia,
Steagul roşu,
Convingeri comuniste,
mulțumesc.

Mulțumesc pentru rația de ulei de in,
în care prăjim cele cinci ouă

Editura LiterNet 2005

pe lună,
pentru
salamul amestecat cu praf de cărămidă,
din care ne înfruptăm
în fiecare duminică.
Pentru cafeaua amestecată cu praf de cărbune,
amară.
Ca să nu risipim
zahărul -
care oricum nu se dizolvă,
nu e dulce,
nu e alb,
de fapt,
nu e zahăr.
Mulțumesc.

Pentru prezentul lipsit de griji - mulțumesc.
Pentru frica de fiecare zi
şi fiecare noapte,
când - îți mulțumesc că ne iei lumina
ca să nu vedem prea mult,
să nu auzim prea mult,
că ne iei gazul,
să nu ne încălzim la acelaşi foc
cu ungurii,

Editura LiterNet 2005

cu evreii,
cu țiganii
sau, ferească sfântul!
cu polonezii,
cu ruşii,
cu bulgarii,
cu sârbii
sau chiar cu americanii.

Mulțumesc că nu mă laşi să hoinăresc prin lume,
după capul meu -
prin lumea asta care nu e a noastră,
e a capitaliştilor,
a trădătorilor de țară,
a celor care-au fugit
şi ne-au părăsit,
lumea asta urâtă şi periculoasă,
în care patria mea
e singurul colț de rai.

Mulțumesc
pentru că m-ai învățat
ce să vorbesc
şi cum să vorbesc,
cuvinte frumoase

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

ca
diviziunea muncii,
societate socialistă multilateral dezvoltată,
cooperativă agricolă de producție,
luptă de clasă,
monolit,
cincinal,
industrializare,
nechezol,
gostat,
cenzură,
Cernobâl,
tacâmuri de pui,
Dacia 1300,
garsonieră confort patru de opt metri pătrați
cu veceu şi duş,
telejurnalul de noapte -

şi să uit
cuvinte urâte ca
paşaport,
Coca-cola,
ciocolată,
Rege,
psihanaliză,
greco-catolici,

Editura LiterNet 2005

Mercedes,
portocale,
Europa,
libertate,
eu,
Dumnezeu.

Pentru viitorul luminos - mulțumesc din inimă Partidului,
Conducătorului iubit,
vajnicei lui soții,
mama noastră.
A tuturor.
În schimbul acestei griji
noi,
recunoscători,
ne ducem,
spre comunism în zbor.
Şi patria dragă,
patria mea,
se duce şi ea.

Patria mea e o purceluşă.
O cheamă Fani.
Pe ea au mâncat-o milițienii
în frunte cu Tovarăşul Comandant.

Pentru acestea toate
şi pentru multe, multe altele,
mulțumesc.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

5.

Amalia, 35 de ani. E îmbrăcată folcloric şi pune nişte flori pe un mormânt.

Victoraş, puiule, uite, ți-am adus flori de ziua ta. Nu te supăra că anul ăsta n-am prea ajuns pe la tine. Şi acuma-s pe fugă, plecăm în turneu - ghici unde? În Japonia. Şi sper că, în sfârşit, o să şi ajungem, că de trei ori am plecat şi ne-au întors. O dată la Slobozia, pe urmă la Buzău, a treia oară la Calafat. Da' acuma gata - trebuie să fug, că mă aşteaptă tot ansamblul „Păstoraşul" cu motoarele pornite. Abia ne-am întors de la Sighetu Marmației unde ne-au oprit în drum spre Praga - am dat şi acolo un concert. Am avut un succes...! Aproape ca atunci când era să ajungem la Londra şi am cântat în schimb la Reşița. Ce frumoasă e casa lor de cultură, dac-ai vedea-o! E adevărat, nu e Albert Hall, da' tot în țara ta e cel mai bine şi pentru poporul tău. Nu? E drept, dacă am fi ajuns la Londra, chiar Regina ar fi venit să ne felicite, aşa ne-au spus. Ai fi fost mândru de mine, fiindcă din toate fetele alea, numai eu ştiu să fac o reverență. Tovarăşul primar din Reşița, însă, n-a apreciat.

(Claxon de autobuz.)

Vin imediat, imediat ...

Pe mine mă aşteaptă. Mă grăbesc - e acolo cineva... nu-l cunoşti... am tot aşteptat să-ți spun şi n-am avut curajul. De trei ani mă străduiesc să-ți spun şi uite, acum simt că a sosit, în sfârşit, momentul. Ia-o ca pe un cadou de ziua ta.

Editura LiterNet 2005

M-am căsătorit. Sper că te bucuri, Victoraş. Nu mai puteam trăi singură. Te bucuri, aşa-i?

Hai să-ți spun cum ne-am întâlnit. Eram la un miting. Păcat că n-ai trăit destul să simți şi tu cum e cu dragostea adevărată... s-a întâmplat aşa, aproape din senin, Tovarăşul vorbea de la tribuna aia uriaşă, tricoloră, noi fluturam steguleţele cu foc, aşa cum ne îmboldeau tovarăşii de pe margine, tot mai avântat, tot mai aprins, uralele izbucneau tot mai des - şi deodată... ceva s-a-ntâmplat. Ochii lui s-au oprit pe fusta mea plisată gri-petrol şi pe bluza mea de şifon cu mâneci scurte, proaspăt spălată şi călcată, albă ca laptele, pe şosetele mele trei sferturi şi pe tenişii mei chinezeşti, noi-nouți. Am fost întotdeauna o pedantă. Şi el era frumuşel: înalt, ca un brad, în salopeta lui albastră, cu boneta la epolet. Pe urmă, a fost aşa, ca o vrajă, am ajuns pur şi simplu să strigăm în acelaşi glas. Toată lumea tăcuse, numai noi strigam la unison: cu-partidul-şi-poporul-construi-vom-viitorul. Şi mai departe: trăiască-trăiască-trăiască şi-nflorească-republica noastră-românească. Şi încă: foaie-verde-şi-o lalea-cât-mi-e-dragă-țara-mea. Şi uite-aşa, tot scandând, am început să cântăm. Amândoi. Într-un glas. Exact acelaşi cântec. Ce coincidență, nu? Exact pe două voci. „Sculați, voi, oropsiți ai vieții, voi, osândiți la foame, sus...”. Ne-am potrivit la secundă. Şi, pe urmă, treptat, în liniştea aia mormântală în care tăcuse până şi Tovarăşul de la tribună, toată lumea de pe stadion a început să cânte după noi - şi vocile noastre au devenit tot mai puternice, au cuprins Cartierul şi pe urmă Oraşul şi țara şi tot Universul răsuna de vocile noastre - şi am simțit aşa, un fior care m-a cuprins şi care creştea odată cu fiecare respirație, respiram adânc, adânc, tot mai adânc, deci asta înseamnă să respiri cu adevărat, îmi spuneam, adânc, odată cu cântecul care mi se răspândea în tot corpul, şi aşa ne-am ridicat plutind peste

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

stadion, dând din steguleţele alea tricolore ca dintr-o pereche de aripi, nişte îngeri tricolori, cântând voiniceşte din tot sufletul. Şi toţi s-au înălţat odată cu noi. Îi vedeam, cu băştile lor bleumarin, cu cămăşile lor albastre, descheiate la gât, cântând şi ei din piepturile plesnind de sănătate, şi ei, tineri, hotărâţi, mii de voci, zeci de mii de voci, acelaşi glas... o armată de îngeri cu aripi uriaşe, tricolore şi roşii - respiram adânc, tot mai adânc, când cineva a stricat totul. Cineva striga speriat de la tribună: Linişte! Tăcere! Linişte! Ajunge! TACI!

Şi dintr-o dată eram iarăşi pe stadion, fluturând steguleţele, dar nu mai aveam aripi. Tovarăşul vorbea, era cam nemulţumit. Pe urmă ne-am dat seama că Tovarăşul era de-a dreptul supărat fiindcă zicea ceva despre disciplina de partid şi noi - adică el şi cu mine - eram de vină. Aşa că ne-au dus într-un loc foarte întunecos pe amândoi şi acolo ne-au ţinut câteva luni împreună, au cam uitat de noi, de-abia dacă ne dădeau de mâncare şi apă din trei în trei zile, dar nouă nu ne-a prea păsat că ne-am îndrăgostit unul de altul şi am învăţat împreună să respirăm. Şi să tăcem. Vezi, maman nu m-a învăţat asta, dar Partidul - da. Respiră adânc, zice maman - taci, zice Partidul. Respiră adânc şi taci.

(Claxon)

Ei, trebuie să fug. Mă aşteaptă. Data viitoare vin cu el, să ţi-l prezint. E cam timid, da' îl aduc eu. Aşa l-am dus şi în luna de miere. Că dacă era după el... nici n-ar fi băgat de seamă. Chiar a doua zi după ce-am ieşit de-acolo, ne-am căsătorit şi, direct de la Starea Civilă, hop! în autobuz. La mare. Noi nu ne pierdeam vremea cu fiţe burgheze. Ce zici, te bucuri pentru mine? Victoraş... ?!

Editura LiterNet 2005

Da, ştiu. Există într-adevăr nişte lucruri pe care nu ți le-am mărturisit. Fiindcă nu sunt foarte importante. Iubirea e cea mai importantă. Şi noi ne iubim, să ştii. Iar în dragoste, sexul nu contează. Habar n-am ce contează, de fapt. Poate credința. Idealul spiritual. Respectul reciproc. Egalitatea în drepturi. Da, cred că în dragoste contează numai egalitatea în drepturi. Dar sexul? E ultimul lucru care contează.

Prima dată l-am înşelat în noaptea nunții. Cu liftierul. M-a trimis să-i cumpăr țigări. Stăteam la etajul cincisprezece al hotelului. Ne-am dat cu liftul vreo două ore. Noroc că erau vreo opt, pe două tronsoane. Țin minte şi-acum... Ştiam că mă aşteaptă şi e din ce în ce mai nervos. Nu-i nimic mai groaznic decât să aştepți pe cineva şi să n-ai ce fuma. Dar nici să fii tratată ca un cur de găină şi să fii trimisă după țigări...

Când am ajuns înapoi în cameră, dormea. Şi sforăia îngrozitor. Aşa că m-am întors şi m-am dat cu liftul până dimineața.

Pe urmă, el şi-a pierdut verigheta la pocher. Mi-am petrecut noaptea cu dirijorul corului. Când a uitat de ziua mea, mi-am tras-o cu toată vocea a treia. A şasea oară a fost când el a pătat fața de masă cu cafea. Nu mai aveam încotro. Am ieşit la şosea şi am făcut-o cu patru şoferi de TIR. Doi turci, doi olandezi. Cu banii am cumpărat trei fețe de masă de satin şi o tavă pentru cafea. O mai am şi-acuma. Când el mi-a zis că m-am cam îngrăşat, am dat o raită prin hoteluri şi mi-am schimbat garderoba.

Nu i-am făcut observații niciodată, nu l-am întrebat de ce întârzie la repetiții. De ce schimbă partiturile cu vaca aia blondă, cică soprană de coloratură! E liber să facă ce doreşte. Şi eu la fel. Asta se cheamă egalitate în drepturi, nu?

Editura LiterNet 2005

Că proastă nu sunt. S-o creadă el că nu observ tot felul de lucruri pe care le face dinadins, ca să strice egalitatea: numără mărunțișul la restaurant, se scobeşte în nas, scuipă pe jos, soarbe supa, se scarpină sub burtă, are păr în nas şi urechi, le ignoră pe prietenele mele, când nu mârâie la ele, foloseşte prosoapele până se fac negre, râgâie, se zgârceşte la bacşiş, are bătături, spune bancuri porcoase, colecționează capace de bere.

După o vreme, am fost nevoită să elaborez un sistem destul de simplu de observație, evidență şi descărcare. Am întotdeauna un carnețel la mine şi, după fiecare greşeală, îmi notez punctele. Uite-l aici... Să alegem o lună, la întâmplare. Am găsit! Martie 1981. Uite! Noroi pe covor: 5 puncte. Mătreață: 8 puncte. Zice că Niculina are picioare frumoase: 13 puncte. Zice că mai are şi... altceva...: 25 de puncte. Pleacă trei zile şi nu dă telefon acasă: 4 puncte. Cum se adună 17 puncte, cum ies la şosea. Uneori trebuie să muncesc mai multe zile pentru deplina egalitate a sexelor, aşa cum scrie în documentele de partid şi de stat. Ei, mai fac şi reduceri, în zilele de sărbătoare: 23 August, Ziua Republicii... de 1 Mai. Trebuie să fiu foarte atentă să fim egali. E destul de greu să ții pasul cu el, da' nu mă plâng. Încă mă descurc destul de bine.

(Claxon lung de maşină)

Mă cheamă. Gata. Mă duc, puiul mamii, nu ştiu când o să mai pot veni. Spune-i la maman, când o vezi, că am făcut progrese. Pot să respir aşa de adânc încât, de cele mai multe ori, o respirație pe zi îmi ajunge. În rest - tac. Ți-ar fi ajuns şi ție, Victoraş, dacă m-ai fi ascultat şi n-ai fi vrut neapărat să respiri fără să taci. Să pluteşti de pe un

mal al Dunării pe celălalt, pe urmă deasupra Iugoslaviei, până la Viena, Paris, la unchiu-tău, Vitea, marele balerin - nemernicu' ăla care a fugit şi ne-a lăsat singuri. Am auzit că acum nu-şi mai spune Vitka, ci Victorr. Auzi - Victorrrr ... N-ai avut noroc, te-au atins în aripă şi te-au doborât aproape de Belgrad. Bietul meu îngeraş ...

(Claxon)

Am fugit, dragu' mamii, că mă aşteaptă. Multe complimente pe-acolo, sărut-o pe maman şi aveți grijă pe unde zburați. Vin, vin... gata - trebuie să plec. Japonia mă aşteaptă - vin acum, vin, vin... acuma, acum... vin....

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

6.

Amalia respiră.

Nu vreau să mor
înainte de a mă trezi
din visul ăsta,
care e viața mea.

Vreau să deschid ochii
într-o dimineață,
după o ploaie zdravănă,
sub un curcubeu sălbatic,
să mă plimb desculță prin iarbă,
să-mi întind aripile
în aerul greu,
sărat,
ca apa de mare.

Abia apoi vreau să mor,
abia după ce m-am trezit
din viața asta
pe care-am visat-o
cu fața acoperită,
cu ochii închişi,

cu mâinile legate,
cu inima înghețată.

Un vis durează câteva secunde
şi ți se pare lung cât toată viața.

Dar dacă e invers -
şi toată viața
durează cât o respirație?

Atunci poate-ar fi mai bine
să respiri adânc,
cât mai adânc...

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

7.

Amalia, 55 de ani. Aeroportul Otopeni. Ține în mâini un carton pe care scrie VITKA.

Uite-l! Nu, nu e el. Ba el e, el e! Vitka, Vitea! Nu, nu e el. Ăla e el, cu geanta verde cu galben. Întotdeauna i-au plăcut culorile astea. Vitka! Victoraş! Nu mă vede... păi şi normal, a îmbătrânit. E mai mare ca mine cu cinci ani, deci are cam 60. Da' ce bine se ține... Victoraş, aici, aici! Nu s-a schimbat deloc - tot aşa frumuşel şi subțirel a rămas. Vitka! „Sculați, voi, oropsiți ai vieții...!" Pardon! Ce? Aveți vreo problemă? Nu vă place muzica? Fiecare cântă ce-i place. „Hai la lupta cea maaaare...!" Victorrrrr!

Vaaaai, ce bine-i stă cipilica aia albastră! Şi cum se uită el în jur, habar n-are că-l aştept. Doamne, de l-ar vedea maman! A fost întotdeauna aşa de mândră de el. El ştia cel mai bine dintre noi să respire. Tendu, battement tendu. Grand jetté! Unu, doi, trei, patru - şi! Adânc, foarte adânc. Jetté!... aşa de elegant, aşa de natural....

Nu ca Lulu. Săracu' Lulu. Nimic n-a mai rămas din el, decât fotografia aia în care era cu Arhimede şi îi punea pantofiori din coji de pepene. Întotdeauna i-a plăcut să chinuiască animalele. De-aia l-au şi promovat pe urmă, de la şcoala de corecție, gardian la Jilava. Pe urmă am auzit că a intrat în armată. Păcat că s-a împuşcat din greşeală în timp ce-şi curăța arma. Aşa au scris în ziar. I-au publicat şi fotografia.

Vitea! Aici. Aici! Dați-mi voie să trec! Vitka, eu sunt, Snejânka, Vitea. Oh, lăsați-mă odată să trec.... Ce surpriză o să-i fac! Ce-o să se mai bucure, dragul de el! După atâta timp....

Editura LiterNet 2005

Da' şi eu, de trei ani, zi de zi, prezentă la datorie! La toate cursele Air France. Uneori şi la Tarom. Dar nu l-am prins niciodată, ca un făcut! Până acum a venit de patru ori în țară. A fost primit la Cotroceni. L-au făcut Cavaler al Artelor. L-am văzut la televizor. N-a zis nimic de mine. Poate îi e ruşine cu mine. Da' de ce să-i fie ruşine? Ce-am făcut eu să-i fie ruşine?

Nu acolo, măi! Vitka, eşti un prost! Iar te porți ca un idiot! Unde te uiți?! Lăsați-mă odată să trec! Dați-mi drumul! Vitea! N-o lua încolo! Sunt aici! Aici! Măi! O faci dinadins? Dinadins o face... Viteaaaaa... Viteaaaa... Victor, Vic... to... rrrr... unde-a dispărut?

Nu m-a recunoscut. Sau s-a făcut că nu mă recunoaşte. O fi uitat că exist. Era cam ramolit. Se vedea pe el. Şi hainele alea, parcă erau de la second. Ce mizerie de tricou avea, auzi, la vârsta lui, tricou! Şi umblă cu genți, ca puştii ăştia de douăzeci de ani - în loc să aibă şi el o valiză, ca lumea, cum am văzut la ăştia care s-au ajuns - prin Franța... prin Germania....

Să ştii că o duce rău, de-aia s-a tâmpit aşa. Ce, parcă Marele Occident nu te ramoleşte...? Un babalâc nenorocit acolo, care vine să se dea mare la noi, că la ei nu-l mai bagă nimeni în seamă. Pe cine crede el că păcăleşte? Hm? După ce te-ai lăfăit cu curvele de capitalişti, vii acuma să te uiți de sus la noi... fără noi n-ai fi ajuns nicăieri, fără balega din grajd, că de-aia aluneca podeaua, te umpleai de căcat la fiecare piruetă, stropi, stropi, stropi - picături-picături-picături de căcat ca un văl subțire în jurul tău, Vitka dragă....

Editura LiterNet 2005

Şi tu te-ai dus, respirând adânc prin muntele ăla de căcat, adânc, adânc, tendu, battement tendu, ca-ntr-un dans al morții, numai că săreai sus, tot mai sus, din ce în ce mai sus, peste acoperişul grajdului şi peste vârfurile brazilor, şi de-acolo, pe un norişor, pe urmă pe altul şi cântai aşa, într-o doară, mie nici că-mi pasă, mie nici că-mi pasăăăă... şi te-ai dus.

Păi, da! Ce-ți păsa ție? Niciodată nu ți-a trecut prin cap să împarți cu mine zahărul pe care ți-l strecura Babuşka pe sub şorț... , nu mi-ai scris nici măcar o scrisoare tot timpul ăsta, nu mi-ai trimis nici măcar un pachet de cafea, o conservă de carne, ceva, o fustă sau vreun pulovăr de caşmir, cum primeau alții care aveau rude în străinătate, Vitka, nimic, atâția ani, Vitea, cum ai putut! Lua-te-ar naiba, porc capitalist!

(Lasă cartonul furioasă, îşi pune baticul şi şorțul şi devine femeie de serviciu în aeroport. Ia un T de curățat pe jos. Freacă duşumeaua.)

Păi şi, de fapt, de ce să mă recunoască? Ce-are el cu mine? Nu mai avem nimic să ne spunem unul altuia. Sculaaaați... nu! Gata cu cântecul ăsta. Nu mai cânt nimic. De când s-a desființat „Păstoraşul” n-am mai cântat. Au desființat tot. Absolut tot. Şi singurul motiv pentru care mai trăiesc e că respir. Asta e tot ce ştiu. Să respir. Dar nimeni nu-ți dă un salar pentru asta. De pensie, ce să mai vorbim....

Uneori e cam greu, să respiri adică, fiindcă, acuma că e libertate şi s-au deschis granițele, trec mulți străini pe-aici, da' căcatul tot a căcat miroase. N-ai spune, da' e fix aşa. Pe vremuri credeam că există diferențe. Rahatul englez trebuie să miroase a

lavandă, iar cel franțuzesc a boeuf Stroganoff. Al ruşilor a peşte, iar al elveților a cerneală proaspătă cu care se tipăresc euroii. Pe naiba! Căcatul - tot căcat!

(Rămâne în poză)

Vreți să intrați? Da, sigur... Ce? A, nimic, mă uitam aşa... semănați foarte tare cu cineva... cineva... nu contează. Şi eu vă amintesc de cineva? Ați copilărit în România? Şi accentul ăsta interesant... vi se pare... ? Serios... ? Cum mă cheamă? Dacă ştiu să cânt... ? Ce întrebări ciudate îmi puneți... ce vreți de la mine, de fapt?

Sigur, aveți dreptate. Ce prostie. N-avem cum să ne cunoaştem, sigur că nu. Ce întâlnire - într-o toaletă publică din Otopeni... imposibil, nu? Spuneți că sora dumneavoastră n-ar fi putut ajunge femeie de serviciu în Otopeni? A, desigur, noi astea suntem surori doar cu mopul şi verişoare cu lichidul de curățat faiața... mă bucur că vă distrează ideea. Sora dumneavoastră... Aşa cum spuneți... avea o inimă de aur. Serios? Atunci precis nu sunt eu aia. Noi n-avem inimă. Nu, serios, e adevărat. În țara noastră sunt mulți care n-au inimă. Practic, aproape toată lumea de vârsta mea. Bărbați, femei, nu contează. Mulți, foarte mulți oameni fără inimă. Aşa, cam patru din cinci. Şi ştiți de ce? E secret, dar sunteți simpatic şi îmi amintiți şi mie de cineva - aşa că am să vi-l spun: pentru că şi-au mâncat-o.

A fost odată,
o iarnă,
când era foarte frig
şi trebuia să alegem: ori o mâncam, ori muream.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Nu mi-a plăcut să-mi mănânc inima,
a fost nevoie să mă silească,
dar am descoperit,
după prima muşcătură,
că era destul de gustoasă,
aşa că, până la urmă,
nici n-a fost chiar aşa de greu:
era fragedă
şi foarte caldă.

Fiecare şi-a mâncat inima lui.
Şi numai a lui.

Eu, în a mea,
am găsit multe lucruri cu care te poți juca:
câteva dealuri şi o căsuță
pentru păpuşi,
o cutie mare-mare
din care au ieşit
maman
şi papá
şi Vitea
şi Lulu
şi Babuşka
şi Arhimede

Editura LiterNet 2005

şi Tovarăşul Comandant
şi Fani
şi Victoraş
şi Japonia
şi tot Parisul era în inima mea.

Şi am mai găsit şi nişte oase.
Din alea care-ți rămân
printre dinți.
Şi broscuțe care săreau şi erau greu de prins.

Într-o parte era atât de tare încât părea de piatră.
Pietrele ajută la digestie.

Simt şi azi, mai ales noaptea,
cum bucățele mici din ea
se digeră
şi scârțâie încetişor.

Inima nu e o mâncare uşoară.

Se digeră foarte încet,
iar frica face ca digestia să fie şi mai anevoioasă.

Frica de momentul ăla când toate bucățile se vor termina,

când burta mea o va împinge jos, tot mai jos,
iar intestinele vor elimina
ultimele rămăşiţe din inima mea.

Şi am să mor.

Păi,
cum să trăieşti fără inimă?

Cine-a mai auzit una ca asta?

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

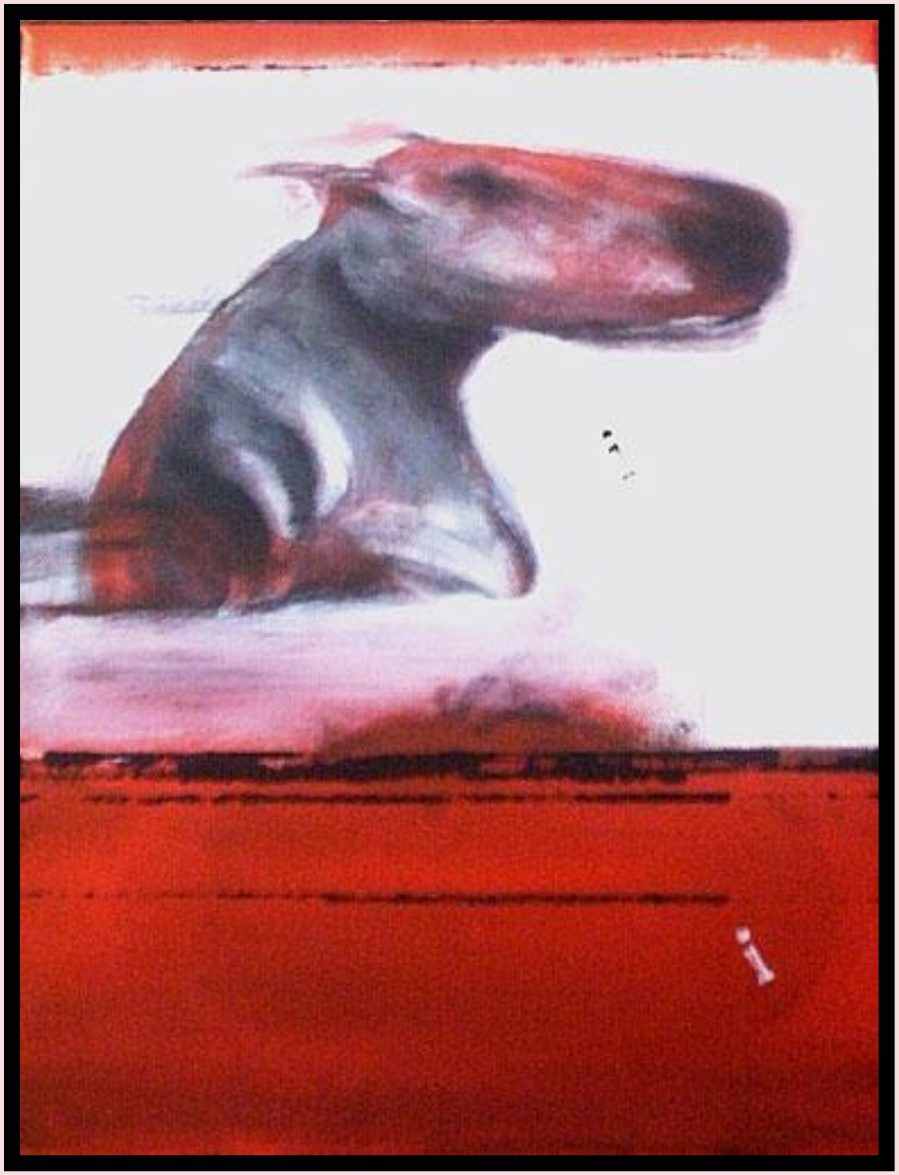

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

8.

Amalia în azilul de bătrâni. 70 de ani. Vorbeşte cu pacientul de lângă ea.

Zburaţi prima dată cu avionul? Eu am călătorit prin toată lumea. Să vă spun ceva: Parisul e un sat, Mona Lisa o cucoană cam grasă cu mâini mari şi dinţii stricaţi, Luvrul - o plictiseală. În rest, nimic nou. Am fost şi la Londra, bietul Vitea - ăsta e fratele meu, aţi auzit de el, sigur că da, e celebru - săracu' de el credea că o să leşin de uimire. În sfârşit, m-a dus la Albert Hall. Nu-i rău, dar până la urmă e tot o Reşiţă, atât că-i pe Tamisa. Păcat de atâta muncă! Am fost şi în turnee cu el: Santiago de Chile, New York, Tokio. Vara locuim la Nisa, la un prieten. Obositor. Mă dor picioarele - de-abia mai pot merge. Şi toată mâncarea aia grea, unt, biftec Tartar, gin tonic, şampanie. Vreo trei luni m-a îndopat cu toate porcăriile, de era să mor de indigestie.

Şi cel mai rău e că peste tot mergem cu prietenul lui, Alphonse. Treizeci de ani, păr vopsit, parfumuri fine şi camere duble. Alphonse ăsta, nici măcar nu-i copilul lui Vitea, e şoferul lui, camerista lui, bucătăreasa lui şi mai doarme şi-n pat cu el. Dimineaţa îi duce la pat croasante din alea din care mânca Fani, café-au-lait şi gem de fraises. Mon petit, comment ça va? Ça va bien? O-la-la! Madame Amélie ce face? Şi ea o-la-la! Şi după ce-o să moară, o să-i lase tot - testamentul şi l-a făcut deja, aşa că mă aştept să-l otrăvească în fiecare dimineaţă cu cafeaua aia grețoasă sau să facă un infarct în maşina aia roşie în care eu nu mă mai urc. Asta de când am venit anul trecut de la Monaco, plini de jetoane de ruletă neconsumate, fiindcă Alfonsică avea chef de o plimbărică prin jegul ăla de Quartier Latin!

Editura LiterNet 2005

Ca să nu mai vorbim că băiatul ăsta e cam negricios - nu ştiu ce vede Vitea la el. Nu-i francez neaoş, asta-i clar. Lasă că şi Parisul arată ca Beirutul - dacă n-ar fi Turnul Eiffel, ai zice că e o capitală de lumea a treia.

Gata, decolăm. V-aţi pus centura? Că dacă vă prinde fără, vă ceartă. Fetele astea sunt foarte severe. Drăguţe, dar ale naibii. Nu fac excepţii. Nu le dă voie aia bătrână. Vine când nu te-aştepţi, uneori chiar noaptea. Cum mai strigă la ele şi le pune la punct…! La toţi le e o frică… numai mie nu. Suntem în avion. Ce poate fi mai rău?

Mie îmi place mâncarea din avion, e gratis. Şi e distractiv - cu toate chestiile astea de plastic.... Uneori ne dau îngheţată. Poate nu mă crezi, drăguţă, dar mă plictisesc de moarte aici. Din păcate, nu mai am pe nimeni în ţară. Iar restul lumii - e o sclifoseală. Singura mea plăcere e să zbor cu avionul. Paris-Bucureşti, Bucureşti-Paris. Am un fel de abonament. Supliment de pensie. Am lucrat în aviaţie, la Otopeni, ştii? Fac drumul ăsta o dată pe săptămână. Vizitez puţin Calea Victoriei, pe urmă mă întorc. Cinez la Paris. E mai ieftin.

Vine mâncarea! Ce ne dau azi? A, pui cu ciuperci. Ieri a fost cu paste. Supă nu primim? Mie îmi place desertul. Numai să nu fie compot. Ca săptămâna trecută. În fiecare zi am avut compot. De mere. Până le-am răsturnat tava. Au căzut TOATE cănile şi pe jos s-a făcut o baltă dulce în care pluteau bucăţi moi de mere fierte şi noi ne-am descălţat toţi - toţi, până şi ramolitul de Tuţi. Şi i-au căzut de sub păturică hârtiuţele alea pe care le lipeşte peste tot: în veceu, pe copaci, în parc…alea cu „veniţi, pensionari români, să facem grevă” şi s-au udat de tot….

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

…da - şi ne-am bălăcit printre mere, pe urmă ne-am bătut cu linguriţele şi aia a fost ziua când Vichi, cu tot Parkinsonu' ei, a râs până şi-a pierdut proteza. Şi mie mi s-au spart ochelarii, da' nu-mi pasă. Văd mai bine fără.

Cel mai mult şi mai mult îmi place cum e acuma, când am ajuns deasupra norilor. Uită-te, ce frumos e...! N-are de ce să-ţi fie frică. Există lucruri mult mai periculoase.

Eu cer totdeauna bilet lângă uşa asta - vezi, scrie „ieşire în caz de pericol". La o adică, în caz de pericol - să zicem, de exemplu, că apare Tovarăşul Comandant - o deschid, respir de vreo câteva ori şi... aerul e curat aici sus, poţi respira adânc, adânc... nu trebuie să-ţi fie frică - important e să respiri corect. Până simţi că devii uşoară, foarte uşoară, iar aerul e ca apa de mare: te ţine la suprafaţă: tu n-ai altceva de făcut decât să dai frumos din aripi.

Ce spune? A zis ceva? Mă enervează foarte tare vocile astea în tot felul de limbi - nu înţeleg nimic. Şi Vitea mi-a promis că îmi cumpără o proteză din aia cu care auzi. Mi se pare că s-a deschis uşa. Nu credeţi? Ba da, ba da, se simte un curent uşor. Ce? Vorbiţi mai tare, vă rog, v-am spus că nu aud ... bine, puteţi lua dumneavoastră desertul meu. Deşi e bine să fii cât mai uşor în cazuri din astea. Cum doriţi ... dacă doriţi, puteţi lua şi puiul. De fapt, nu mi-e foame. Nu mi-e nici sete.

Ba da, ba da, s-a deschis. Încetişor, e o uşă grea. Cum? Ei, nu vă fie frică, respiraţi. Faceţi ca mine, respiraţi adânc, adânc... aşa... vedeţi, de fapt nu e greu. Aşa... Respiraţi... nu uitaţi să respiraţi... vedeţi? Acum s-a deschis de tot.

Alina Nelega

Amalia respiră adânc

Editura LiterNet 2005

Haideți, putem ieşi - nu vă fie frică, aerul e ca apa de mare, ne ține la suprafață... Putem ieşi acum, cu curaj! Haideți, nu vă fie frică! Poftiți, vă rog, poftiți... nu vreți? De ce? Aşaaa? Bine, am să ies numai eu, atunci... să nu vă pară rău dacă se-nchide pe urmă... rămâneți atunci. Să nu vă pară rău... e o uşă care se deschide o dată-n viață. N-ai ocazia asta a doua oară. Tot nu? Eu am ieşit... ies... ies, nu mai stau... am ieşit!

Oooo... ce lumină puternică... şi ce cald e aici... ca vara, după ploaie... şi iarba asta... udă şi... oh! un curcubeu, un curcubeu uriaş....

...Fani, ce mare te-ai făcut! şi ce bine-mi pare că te-ai împrietenit cu Arhimede ... Babuşka, ți-au trecut petele verzi ... şi Moşu' ... a! Lulu! Dă-mi pace, sălbaticule! Iar mă trage de păr, papá! Saşa ... unde-ai fost pân-acum? Victoraş, şi tu eşti aici ... Da' Vitka unde-i? Întârzie, ca de obicei... exersează. Battement grand jetté....

Maman...!... N-ai plecat, maman... să nu pleci niciodată... dac-ai şti ce vis lung şi imposibil am visat, maman, ce vis absurd... ce vis îngrozitor... ce bine că n-a fost decât un vis... ce bine că m-am trezit... ce bine... că... m-am... tre... zit.

SFÂRŞIT